

[Henning Andersen]

I finanslovaftalen med ændringsforslag er der lagt vægt på elementer, som kan styrke væksten og beskæftigelsen i samfundet. Som en følge heraf er der udsigt til en fremgang i den private sektors beskæftigelse på 40.000-50.000 frem til udgangen af 1993. For at sikre, at denne fremgang også bliver varig, lægger vi afgørende vægt på at fastholde en stram udgifts- og finanspolitik, så opsvinget ikke standses af høje løn- eller prisstigninger eller nye underskud over for udlandet.

I Det Konservative Folkeparti er vi samtidig særdeles tilfredse med, at der med denne aftale er igangsat en række perspektivrige systemændringer. Byggeaktiviteten søges således omlagt fra statsstøttet nybyggeri til privat vedligeholdelses- og forbedringsarbejde, og i forhold til 1991 gennemføres en reduktion af kvoterne for det støttede byggeri med 1.000 boliger, både for det almennyttige byggeri og andelsboligernes vedkommende.

Efterlønsordningen ændres i retning af en mere fleksibel ordning for dem, som vælger efterløn i forbindelse med tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet, og der indføres en overgangsydelse for de 55-59-årige. Det bliver således lettere for den enkelte borger at tilrettelægge en fleksibel tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet.

Der gennemføres en betalingsordning på hjemmehjælpsområdet, hvorved der sikres en bedre udnyttelse af ressourcerne, så man kan koncentrere indsatsen på de områder, hvor behovet er størst.

Ud over disse systemændrende tiltag vil jeg fremhæve den forstærkede indsats over for vækst og beskæftigelse, som finanslovaftalen indebærer. Med etableringen af en ny erhvervsudviklingsfond med en grundkapital på 2 mia. kr. styrkes især de mindre og mellemstore virksomheders udvikling af nye produkter og markeder. Fonden vil således kunne yde en risikovillig medfinansiering af virksomhedernes udgifter til gennemførelse af udviklingsprojekter med et teknologisk og/eller markeds-mæssigt sigte. Samtidig gennemføres en række vækstfremmende skatteomlægninger, idet både virksomheds- og selskabsskatten reduceres til 34 pct., og etableringskontoreglerne forbedres.

Hertil skal lægges, at offentlige investeringer på i alt knap 2 mia. kr. fremrykkes til 1992,

samt at der gennemføres lempelser på boligområdet, som skønnes at øge den private byfornyelsesindsats med ca. 1 mia. kr. årligt. Der tilstræbes således en ordning med det hovedsigte at øge private investorers interesse for istandsættelse og modernisering af udlejnings-ejendomme gennem en gradvis tilpasning af huslejefastsættelsen.

Inden for uddannelsesområdet oprettes der 5.000 ekstra pladser i 1992, samtidig med at der gennemføres en række strukturelle foranstaltninger på området.

Med denne gennemgang har jeg peget på nogle af de elementer i finansloven for 1992, som vi i Det Konservative Folkeparti lægger særlig vægt på. I sammenligning med finanslovaftalen for 1991 kan vi glæde os over, at det er lykkedes at aftale besparelser på det meget følsomme arbejdsmarkedsområde, og samtidig indebærer finanslovaftalen for 1992 den væsentlige forbedring, at underskuddet på statens budget ser ud til at blive hele ca. 10 mia. kr. lavere end i 1991.

Sluttelig skal jeg sige, at vi afviser Fremskridtspartiets og SF's ændringsforslag, og at vi stemmer imod de af finansministeren stillede tekniske ændringsforslag vedrørende CO₂-afgifter. Det drejer sig om ændringsforslagene nr. 720-727 og 730-733.

Svend Heiselberg (V):

Jeg tror, at hele den danske befolkning åndede lettet op alene ved tanken om, at man blev fri for det efterhånden regelmæssigt tilbagevendende kævl om finansloven.

Sidste år beskyldte jeg Socialdemokratiet for kun at drive oppositionspolitik. Dette ordvalg er der ikke belæg for at bruge i år over for det store oppositionsparti, og lad os fortsætte med den gode tone, så tror jeg, at vi i fællesskab kan skabe gode resultater. Fra Venstres side er vi i hvert fald positivt indstillet hertil.

Jeg synes også godt, man kan sige, at den finanslov, vi i dag skal stemme om, ikke er værst, men at den selvfølgelig bærer præg af en lang række kompromiser. Jeg ved, at bl.a. Socialdemokratiet har måttet acceptere en række aftaler, der har været dem inderligt imod, og noget lignende – måske i mindre omfang – har været tilfældet for CD, De Radikale og Kristeligt Folkeparti. Men modsat har regeringspartierne også måttet acceptere, at de ikke har kunnet få hele deres politik igennem.